

ELŐSZÓ

Péter László grafikusművész ősei al-dunai székelyek. Ő maga Székelykevéen született, és ott is nőtt föl. Családos emberként költözött Magyarországra, de szülőföldjéhez mindig hű maradt. Nemcsak a családi kötődések révén maradt hűséges – nem mintha az nem lenne elegendő egy emberi életre –, hanem egész közösségünkhöz ragaszkodik. Ez az odafigyelés, szeretetteljes számontartás sugárik minden tettéből, gesztusából, művészi alkotásaiból, emberi tartásából. És írásaiból is.

Péter László 2010 óta írja folyamatosan a *Magyar Szó Üveggyölyő* mellékletének *Tollrajz* című képzőművészeti rovatát. Ezek alatt az évek alatt sok olyan jegyzet, portré, alkalmi írás és karcolat, rajz született, ami szinte láttelepet ad délvidéki képzőművészeti életünkről. Számadás? Összegzés? Vizuális kultúránk térképe? Szubjektív képzőművészeti olvasónapló? Mindez egyben. Olyan írásokat tart kezében az olvasó, amelyek megmutatják gazdagságunkat, felhívják a figyelmet értékeinkre. És persze megtanítanak minket látni. Péter László megmutatja nekünk mindazt a szépséget, ami körülvesz bennünket. Írásaiban olyan művészekről szól, akiket személyesen is jól ismer, és akiket – ahogy ő maga mondja – nemcsak művészetükért, hanem emberi mivoltukért is szeret. Néha komoly tanulmányt folytat, hogy megszülessen egy átfogó portré a számára kedves alkotóról, aztán megszólal a tanár, aki szárnyai alá veszi és néhány szép szóval támogatásáról biztosítja a fiatal tanítványt, más alkalommal a művészember hangját halljuk, aki szeszélyesen csapong a képzőművészet világában, és képekről, eszmékről, művészeti folyamatokról elmélkedik.

Ezek az írások nem nyújtanak teljes képet, de valós keresztmetszetet adnak mai képzőművészeti életünkről, amelynek a gyökerei erősen kapaszkodnak a múltba, de amelynek tekintete már fönn jár a magasban.

Gruik Ibolya

■

■